

Gulliver era un jove que volia navegar. Un dia, un capità que tenia un vaixell amb moltes veles li va preguntar:

–Vols vindre a conèixer món?

Gulliver va agafar roba i menjar i va pujar al vaixell.

–Tot a punt! –va cridar el capità–. Posem-nos en marxa!

Van navegar i navegar sense veure ni una sola illa.

Però un dia, un dels mariners va mirar el cel i va dir:

–Ui, ui, ui! Vénen uns núvols més negres que el carbó.

Un altre mariner va afegir:

–Tindrem una tempesta de les grosses.

Al migdia, els núvols arribaren al vaixell. A mitjan vesprada, els llamps il·luminaren el cel; els trons sonaven com els timbals dels gegants. A poqueta nit, les ones botaven per damunt de la nau.

El capità va exclamar:

–Que se salve qui puga!

El capità i els mariners es llançaren de cap a l'aigua. Gulliver mirà a un costat i a l'altre i, finalment, va fer com els altres.

Va nadar i nadar fins que va perdre l'alé. I quan creia que anava a ofegar-se, va notar que els peus tocaven terra.

Va eixir fora de l'aigua, es deixà caure i es va adormir.
Obrí un ull, però no va poder alçar-se. Tenia els cabells,
les cames i els braços lligats amb uns fils enganxats amb
estaques.

Va obrir l'altre ull i, aleshores, va veure uns homenets
que no alçaven un pam de terra. Duien uns arcs de la
grandària d'un furgadents i unes fletxes com les agulles de
cosir.

–Qui sou? –va preguntar Gulliver.

Però els homenets no contestaven i l'amenaçaren amb
els arcs i les fletxes.